

[Steen Folke]

ligt udvalgsarbejde. Mon ikke det har noget at gøre med den voldsomme tilgang til gymnasiet, som regeringen ikke ved hvad den skal stille op med, en tilgang, der bl. a. skyldes ungdomsarbejdsløsheden, som regeringen heller ikke ved hvad man skal stille op med. Indførelse af løn på EFG-basisåret er der selvsagt ikke tale om i forbindelse med dette lovforslag.

Hertil kommer, at regeringen med dette forslag lægger op til i højere grad end hidtil at bruge SU som et instrument i den statslige styring af uddannelserne. Den økonomiske favorisering af de såkaldte ungdomsuddannelser passer som hånd i handske til de sidste års statslige og socialdemokratiske uddannelsespolitik. Gennem adgangsbeholdningen og ved andre foranstaltninger har staten forsøgt at kanalisere de unge over i korte, erhvervsrettede uddannelser. Da det ikke er lykkedes i tilstrækkeligt omfang, laver man nu en åbenlys økonomisk forskelsbehandling ved at favorisere de artige drenge og piger, der tager de uddannelser, som regeringen ønsker. Samtidig strammes den politiske disciplinering af de studerende ved indførelse af begreberne studieaktiv og studieegnet. Disse begreber lyder jo meget uskyldige, men i praksis vil deres indførelse i loven være med til at sikre, at de studerende hele tiden beskæftiger sig med indtæring af pensum og ikke med mere selvstændige og måske endog kritiske aktiviteter med mindre direkte eksamenrelevans.

Som rosinen i pølseenden lægger lovforslaget op til, at ministeren kan nedlægge rådet for uddannelsesstøtte, hvis det passer hende. Det er ikke, fordi det i sig selv er så frygtelig vigtigt, men den politiske motivering er så åbenlys. Rådet for uddannelsesstøtte er for længst blevet ubekvemt for magthaverne, fordi rådet i overensstemmelse med kendsgerningerne har måttet påpege de uddannelsessøgendes stadig mere urimelige økonomiske situation. Det er ikke noget tilfælde, at det var det centrale uddannelsesråd og ikke rådet for uddannelsesstøtte, som blev bedt om at komme med oplægget til dette lovforslag. For nylig har undervisningsministeren sikret borgerlige synspunkter større vægt i rådet for uddannelsesstøtte ved at lade den gule organisation af moderate studenter, STS, repræsentere i rådet. I protest herimod har DSF trukket sig ud. Men nu forbeholder

ministeren sig altså ret til helt at nedlægge rådet, hvis det er det mest bekvemme.

Forslaget må i sin helhed ses som et led i den borgerlige socialdemokratiske krisepolitik og uddannelsespolitik. VS vender sig imod begge dele, og vi kan, som det vil være fremgået af, hvad jeg her har sagt, under ingen omstændigheder støtte undervisningsministerens SU-forslag.

Samtidig vil vi opfordre de uddannelsessøgende til at stole på egne kræfter og selv kæmpe de nødvendige forbedringer igennem, sådan som de er udmøntet i DSFs og DUS' fælles forslag.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg skal starte med at sige en tak til de ordførere, som har udtrykt enten hel eller delvis støtte til forslaget; der har jo været lidt variation blandt ordførerne.

Det er givet og efter min vurdering også meget rigtigt og nyttigt, at der bliver en grundig udvalgsbehandling af dette forslag. Der vil vi jo få lejlighed til at diskutere en række enkeltheder, men jeg vil gerne ved denne lejlighed kort kommentere nogle af de bemærkninger, der er gjort.

Hr. Jimmy Stahr sagde, at det politiske resultat af drøftelserne om uddannelsesstøtten var blevet 250 mill. kr. Dette er ikke helt rigtigt. Resultatet af drøftelserne blev 500 mill. kr., hvoraf de 250 mill. kr. skulle anvendes på et forslag fremsat i denne samling og de andre 250 mill. kr. på det forslag, vi agter at fremsætte i næste folketingsamling.

Fremskridtspartiets ordfører talte om, at de bedst egnede skal have adgang til uddannelsesinstitutionerne, og så skal de til gengæld også have en meget højere støtte end det, der ligger i dette forslag. Jeg skal ikke bruge mange ord på det, men kun sige, at når man lyttede til, hvad hr. Halvgaard sagde i dag, og hvad han i øvrigt har sagt i forbindelse med hele uddannelsesspørgsmålet, giver han udtryk for nogle elitesynspunkter i forbindelse med uddannelsen, elitesynspunkter, som jeg ikke kan erklære mig enig i. Von Eyben-udvalgets betænkning sagde i sin tid, at ingen af økonomiske årsager skal hindres i at få en uddannelse, som vedkommende har lyst og evner til. Det synes jeg er en rigtigere og bedre målsætning for vores uddannelsesstøtte.